

'Reality-ficció' a Russafa

Tres amics i una llibreria es converteixen en una sèrie per capítols en Internet titulada 'Slaughter'

CARLES GÁMEZ

Tres amics, aqueixa franja d'edat assenyalada per la necessitat de posar seny, decideixen obrir una llibreria al barri de Russafa de València. Dos d'ells, Jaime i Jacobo, ja han passat per l'experiència, una de les quals una mica frustrant, del negoci llibreter. Com a tercer soci, Ramon, que posa un toc d'empenta i d'il·lusió en la nova aventura començada per aquest tripartit i amant de la lletra impresa. La novetat del negoci arriba quan un realitzador, Pau Fenollosa, decideix transformar el projecte en una història documental i, a més, fer d'Internet l'aparador permanent de l'aventura en construcció i les peripècies dels tres socis i amics. Fenollosa tenia ja el precedent del seu primer treball documental, *Estira i arronsa* (2006), una història en format documental que narrava al llarg d'un any la vida diària de professors i alumnes en l'Institut Joan Fuster de Barcelona. "Tot va començar", diu Pau Fenollosa, "quan van coincidir les meues ganes d'iniciar un nou projecte i el desig d'ells de poder contar el procés de realització i posada en marxa de la llibreria".

Després del treball d'*Estira i arronsa*, Fenollosa va començar a dissenyar *Slaughter* amb els promotors i futurs protagonistes. "El nom", diu Ramon, "*Slaughter*", que és com es diu la llibreria, va sorgir perquè el local ocupava l'espai d'una antiga carnisseria". Ara, després de la reforma, com a herència de l'antic local hi han quedat alguns dels ganxos que en altres temps exhibien bones cuixes de carn i rastres de botifarres. "A més", assenyala Jaume, l'altre soci, "*Slaughter* és també el cognom d'un conegut autor de *best-sellers* americans, Frank G. Slaughter, i ens servia també de tribut literari". Els primers capítols de la sèrie van fer acte d'aparició en la plataforma Vimeo al mes de setembre passat. "A mi", diu Pau Fenollosa, "m'agrada catalogar aquest documental com a *reality-ficció*, per aquesta fusió o confusió dels dos llenguatges". Quatre primeres entregues on es pot veure els tres socis deambulant per un paisatge fantasmal i en estat ruïnós o fent-se unes cerveses, un dels *leitmotiv* argumentals, mentre

De dreta a esquerra, Fenollosa, Ramon, Jacobo i Jaime. / JESÚS CÍSCAR

s'enfronten a la recerca de diners per al projecte. Alguns amics s'acosten a aquest escenari en construcció mentre expressen els seus dubtes o els animen. "Quan vam rodar les primeres seqüències", diu Pau Fenollosa, "la meua por era que allò no resultara, que no aconseguirem transmetre un aspecte d'espontaneïtat i de credibilitat que per a mi era essencial, i quina va ser la meua sorpresa que després dels primers visionats em vaig adonar que tenia davant

"Ens agradaria que la sèrie arribe a ser una mena de gran aparador del barri"

meu uns professionals, malgrat el seu amateurisme, que la cosa podia funcionar". "Recorde", diu Ramon, "que Pau ens va dir que segurament caldria repetir molt, ja que, per la nostra poca experiència, de segur que el documental necessitaria de més d'una presa". "I després de les primeres seqüències de rodatge", continua Jaime, "ens va cridar Pau tot emocionat per dir-nos que no caldria repetir, que estava molt content de la nostra primera actuació". "Jo crec", diu Fenollosa, "que una de les coses que mes

criden l'atenció del documental és la naturalitat que han aconseguit els tres pel que fa a la seua relació amb la càmera, i això, de vegades, per a aconseguir-ho, necessites molt de temps. És una naturalitat que no ha estat buscada o treballada, cal reconèixer-ho, que ha sigut en bona part accidental".

Aquests dies estan posant en marxa els nous capítols de la sèrie. "Fins ara", diu Ramon, "hem treballat a partir de les nostres pròpies converses, improvisacions, però ara ho farem amb la col·laboració d'un guionista". "És que", afegí Jaime amb humor, "no sempre estem aguts, ni som tan creatius, enginyosos o divertits". "Hem de veure", diu Pau Fenollosa, "com es tradueix aquesta guionització de la sèrie, perquè el que no m'agradaria és que perdera la credibilitat que fins ara hem aconseguit". En aquests pròxims capítols, *Slaughter* obrirà les seues portes al cor del barri de Russafa, al carrer de Dènia, entre amics, llibres, cafés i concerts en directe. "Ens agradaria", assenyala Fenollosa, "poder tenir en un futur la nostra pròpia plataforma en Internet i que la sèrie arribe a ser una mena de gran aparador del barri, amb notícies, informació, fer una cosa viva". I sobre la seua durabilitat conclou: "Per descomptat que fins que ells vulguen o se'n cansen". "O", diu Ramon, "deixem de divertir-nos".

A MANERA DE TASCÓ

Fer l'amor amb Mozart

VICENT ALONSO

Conta Gerald Brenan en les primeres pàgines dels seus *Pensaments en una estació seca* (Tres i Quatre, 2009, traducció de Josep Marco) que coneixia un home incaç de fer l'amor si, alhora, no sonava sempre el mateix disc de Mozart. Brenan no precisa l'obra en qüestió, però no importa gaire, atès que només pretén posar sobre el paper les complicacions amb què la natura ha organitzat un acte tan definitiu per a la perpetuació de les espècies. Confesse que l'anècdota, a la qual vaig arribar gràcies a l'impuls de fullejar un llibre construït de fragments, em mantingué entretingut una bona estona i, el que és més decisiu, m'enganxà posteriorment a la lectura sense presses. Des de Mozart i les raons ocultes de la natura, vaig obrir les gàbies per donar solta als ocells del cervell (que és com Brenan, més endavant, descriu la imaginació) i em vaig posar a establir lligams entre amics i compositors amb resultats que, sincerament, no paga la pena de referir, per bé que, com vostés comprendran, foren moments jovials, amb novel·listes copulant al ritme de les grandiloqüències wagnerianes o de les subtileses de Palestrina, poetes que no volien perdre's l'ocasió d'un acte creatiu únic adobat amb el violí lacerant dels concerts de Prokofiev o uns altres que s'estimaven més tocar de peus a terra i preferien la carnalitat (alguns fins i tot en dirien obscenitat) de Gustav Mahler, professors capficats a fer coincidir amb exactitud pitagòrica els compassos de la més coneguda composició de Ravel amb els del plaer rítmicament sostingut, i algun crític literari a qui solament se li havia acudit acompanyar l'acte més important de la vida dels éssers vius amb alguna de les cinc *Marxes de pompa i circumstància* d'Elgar.

Sens dubte, el llibre d'un hispanista de prestigi com Gerald Brenan mereix comentaris més entenediments. Però no està de més reivindicar el fragment com un text centrfug, és a dir, que no es tanca en si mateix per impedir-nos d'entrar-hi amb voluntat d'arredonar-lo, refer-lo o emular-lo. És clar que això depén en bona mesura dels seus trets interns, però gairebé sempre la brevetat

acompanya l'exigència que el lector sent de continuar la senda encetada, tal com l'esbós, en el camp de la pintura, ens convida a la concreció, a l'elaboració darrera del que quatre traços ens han suggerit. Els qui s'apunten a la lectura del llibre de Brenan comprovaran que en els fragments més llargs no són cridats tant a sumar, a intervenir-hi, com a gaudir del que ja està fet. Com si el creixement del text fóra en detriment de la participació del lector. Però ja sabem que no solament és cosa de llargària. O com el mateix Brenan assenyala en un esplèndid racó del llibre que "l'art més gran sempre és complex i amaga part dels seus secrets". L'hispanista, per exemplificar-ho, contraposa dues pintures de Botticelli: *El naixement de Venus* i la *Primavera*. Aquella, si de primer li causà una impressió memorable, al cap del temps se li mostrà com "massa perfecta" fins al punt que semblava tenir "alguna cosa d'estereotípica". Aquesta, al contrari, sempre se li ha mostrat més complexa, i "més confusa". Em permetré per això mateix manifestar el meu desacord radical amb l'hispanista quan afirma que "si Heràclit és el filòsof dels éssers vius, es podria dir que Parmènides és el dels escriptors i els artistes", ja que, segons ell, l'artista rescata les coses del corrent de l'esdevenir i les fixa en l'estat de l'ésser. Els pensaments de Brenan també tenen aquesta virtut: no se'ns presenten com un territori inexpugnable, monolític, sinó que, anotats al llarg d'un grapat d'anys, de vegades presenten fins i tot matisos contradictoris. No debades era un bon lector de Montaigne, a qui cita amb insistència. Aprenem amb el temps i això fa que canvien certes conviccions. En algun moment del llibre la vellesa és sinònim d'ego exacerbada. En algun altre, arribats a la vellesa, l'ego és a punt de desaparèixer i ja no és moment de contemplar-lo, raó per la qual se'ns obrin els ulls i veiem el món tal com és: "un lloc salvatge i cruel" i amb uns ideals que no són més que "anhels de poder i influència". No tothom acceptaria com un alliberament el refugi en el món de l'art que, arribats ací, l'hispanista proposa. Però tots convindrem que és una temptació quasi incontenible.

parla'm
en valencià

Tu parles en valencià!
Et regalem temps
per a desconnectar
de les obligacions.

- ✓ Fes-te voluntari/a
- ✓ Gràcies a tu, una altra persona parlarà en valencià

www.voluntariatpelvalencia.org

Tel. 96 340 70 60

✓ voluntariat pel valencià

Una iniciativa de
escola
valenciana
FEDERACIÓ
D'ASSOCIACIONS
PER LA LLENGUA

Amb el suport de
bancaixa
i
Caja Social